

№ 38

1880 август 6, Жеравна.

Писмо от Йовка Д. Стоянова до В. Д. Стоянов във Варна

Драгий ми Бате,

Ти остана вече на банково място, ти за братец и за бащица. И да ти явим за наща мила бащица как са разболе. 1 път на Илинден³⁸⁻¹ ходе на черкова и като си до[й]де, та легна и вече не стана. Какени додеха на госте, фанаме да плачем и го накарахме, та стана и отиде на бахчята, та са расхожда и седе додето мракна. Ве-чяро като си доди, та легна и вече не стана. Горкию ни бащица, той много не лежа, но неговата боляс[т] беш[е] много осилна³⁸⁻², защото ни ще бъде. И додет[о] не беше онемял, да додяхте да го чюяхте, как не банко стенеше и редеше. И от четвъртък до в събота онеме, аче го пречистихме в събота и в неделя мо направехме масло освещения. И той беши се втасал³⁸⁻³, но с Божия повеления та пожюве йоще. Като четаха молитвете и в пон[е]делнек като станахме много беше охилян и радостен, защото не ще бъде, и ни дума: „Извадете стодена [в]ода, да са омия“. И мо полехме, та са оми и дума на мама: „Дай ми цаклата³⁸⁻⁴ и Василиювата книга да я прочета, чи ми малко посветна на учите“. И тъй като прочети книгата и рече: „Ох, Боже мой, жюв ли бях да прочета пак книгата, защото не са надяхвах да ужювея. Дано ма пожюви Бог [с] барим 2 године, да си до[й]дат Василиюви, Дойно, булката, Кънето и Ганка“. Ачи то[ва] мо беше добрената - до обят. И тъй като зафана да спи оттогас, ний сакахми, че ша оздравя. И ако му намокряхме остата и очите с памук, тогис ша са огаде, чи е жюв. И додето преглатне [в]одицата, менава са 1 чяс. В събота като са пробуде, вече немаше сън, че дошъл краю, и дума на мама: „Моля ти са, додошица да извадят чадата ми 1 бакрач [в]ода, да ма залечат, да ми огасят огъню и [с] оцет да ма трият, че ма нема нема вече, отид[о]х серомах“. В неделя сабахлайм³⁸⁻⁵ станахме и какени додаха и му думат: „Бачю, ако т[и]й по-добре днес, да идем на черкова“, и той им каза: „Идете, ас ми е сякоги [в]се тъй“. И плачяше като малко дете и си подаваше рацете горкию и думаше: „Моля ви са додошица, моля ви ся, заградете ма, не ма давайте“. Аче в неделя като пров[о]де какени на черкова и останахме само мама, и Стефана, [и] Йовка, като фана да ни са моле да го исправе[м], и ний го издигнахме и мо излезе дошята. И го погребяхме в пон[е]делнек много добре. Испълне са дворо с хора и поплака мало и голямо, старо и младо. И казват: „Блазе на неговата доша и на неговете славне рожбе, че го испров[о]деха, как[в]ото нямаше в Жерона“. То за нас както и да е, но горката ни майчеца как[в]о ще да праве като голям трут стана за нея, че много далеч станаха гробещата и тя ни е здрава, я заземей, я не. Дано я пожюви Бог барем мама, да жювейме с нея. Ний не можем ви описа за [в]сичко, но ако ни подари Бог дълък живот да са видеме лично и разговорем, тог[а]зе ще ти